

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עה.

(א) לעיל עב: טיר יב:
(ב) [לקמן ע"ו: א] ושיין
(ג) עוד לך ע"ו: ד] ע"כ
שיין לך הקדושה: (ה) [כל
זה טעום הדפוס: א] ושיין
ל"כ"ב.

תורה אור השלם
1. כל נדר וכל שבועת
אשר לענת נפש אישָה
יקיימו ואישָה יפרת:
במדבר ל יד

הגהות הב"ח

(א) גמ' מדקתני בן
שעשה: (ב) רש"י ד"ה
ומאי מילא כווסיה דרבי
אמי ממש: (ג) ד"ה
ממניין וכי דטעמא וכי
מדקא קיי בימיה אשה
אלמא וכי ומדקאמור
הבא דלמא ל"ל הדין:
(ד) ד"ה מימל וכי משום
הדבר:

מוסף רש"י

כל הנדרים בו: הרי הן
קיימין לא אמר כלום.
דעדיין לא נא מהדר לעולם
והיך יכול לקיימו [ע"כ
(ע"ב): לא בא לכלל הקם
לא בא לכלל הפר.
הלך לא מאי מפר אלף
לאחר שמרה שגא לכלל
הקם [לקמן ע"ו:]

פירושי הרא"ש

הקמתה בן שעשה
בהא מאמר מכלל
דשמעיה ליה ל"י אשכח
דליירי בשעשה זה
מאמר: דקתני משנכנסה
לרשותו. דמשנכנסה לרשותו
אמר שכבד ע"ו לו חלק זה
היינו מאמר: מתני' הרי
הן קיימין לא אמר כלום.
כדפרשית לעיל דהוה ליה
קיום בטעות לפי שיש
נדרים שלא יתפוק ור"י
אליעזר מנ"י פירש כאן
עוד טעם אחר שקיים
נדרים שלא לכלל איסור
מאותם שלא נא לכלל
איסור מיהו נריכס את
לעטס הראשון דהא רבנן
קאמרי דנדרים דלענת
דלא נא לכלל הקם לא
נא לכלל הפר ומנא ליה
לרבנן דנדרים שלענתו שלא
נא לכלל הקם דהא לא
אמרו ק"י אלף ע"כ משום
דהו כמי קיום בטעות:
את שבאו לכלל חלק:
היינו נדרים שכבד חלק:
גמ' מודל חיילי ובבבלי:
אותם נדרים שהרם כבד
לאשמו שמהרה אותם חלו
ומטעמו לאתרא או לא
חיילי כלל:

ומאי תניא כווסיה (א). ממאי משכמינן הכא דתניא כווסיה דר' אמר
דשעשה זה מאמר פליגי: **מדקתני ר"ע** אומר כלום חלקנו בין יבם
כו' בין שעשה זה מאמר כו'. מכלל דשמעיה ליה לר"א דאמר
דשעשה זה מאמר יפר והאכי מהדר ליה ר"ע הכי: **א"ג.** מדקאמר

ר' אליעזר צרישא משנכנסה לרשותו
נגמרה לו אשה שיש לו חלק בה וכו'
אינו דין שתגמר לו ואי דלא קדיש דלא
עשה זה מאמר מאי נגמרה לו איכא:
אי אשה מודה. שאפילו עשה זה
מאמר שאין חייבין עליה סקילה
כנערה המאורסה הלך לגבי נדרים
נמי לא הוה ככרוסה ואחרי אינו כולי
להפר לה: **מסניטין נמי דיקא.** כרבי
אמי (א) טעמא דר"ע דאמר צברייתא
וכשאר דברים כן נדרים משום סקילה
הוא דקאמר: **דקתני אין היבמה**
גמורה לאישה. מדקא קרי לה
ליבמה אשה אלמא כשעשה זה מאמר
עסקינן ומדאמר הכי דליכא נמי
לקיים לארוסה שמע מינה דמשום
סקילה הוא דקאמר ר"ע דאינו מפרס
כשם שמפר לארוסה: **מתני' הרי**
הן קיימין לא אמר כלום. דנדרים
שלא נא לעולם אינו יכול לקיים:
שצאו לנלל איסור. שכבד נדרה
וקא חייל עלה אפילו הכי מפר כ"ש
דמפר אותן שלא נא לכלל איסור
כשיצאו דעדיין לית בהו מששא. אל
לענין קיום אי אפשר שיהיו כן
דנדרים שכבד נא לכלל איסור דין הוא שיקיים הלך לא אמר כלום
לדברי הכל: **אם שלא נא לנלל הקם.** שעדיין לא נא לעולם ואי
אפשר לקיימו דקתני דכי אמר הרי הן קיימין לא אמר כלום:
אינו נא לנלל הפר. דאינו יכול להפר: **גמ' מוחל חיילי.** עלה
ובטלי לאתרא משום (ה) דהפרה קודם לכן: או דילמא לא
חיילי כלל. דהפרה דעבד קא מהניא ללא חיילא עלה שם נדר:

דאמי
יש זיקה ולעיל פרישנא טעמא דר"ע משום דצבירא ליה אין זיקה
חזינן דאפילו צבירא ליה לר"ע דיש זיקה מני אמר דלא יפר לפי שאין
וכיון דקלקסה בן עזאי לר"ע וחניהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כווסיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא זהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אציה או בעודה ארוסה מני מפר לה דלא כל היכא לניכא ארוס מת בעל ומרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
שנדרה יבמה כמאן דליתיה דמי. וממה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי שנדרים נמי שנראו לארוס
מתרוקנה רשות לאב נ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שפירושם ז"ל משום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כלילו ליתיה אפי נשמי וליכא ארוס אלדין נמי יבם כמי דלא זכי שנדרה ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו צנדרים שנדרה צבית יבם אחי משתפקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה צבירי האשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני.** מאותה שעה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). זההיא דהאומר לאשמו: **הרי הן קיימין לא אמר כלום.** דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ה) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שצאו לכלל איסור שהם חוקים צויתר שכבד חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
צנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שצא לנלל הקם.** נדרים שחלו: **לא נא לנלל הפר.** נדרים שלא חלו: **לא נא לנלל הפר.** דאע"ג
דליכא ק"ו בעל כרחך הקינן הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חיילי וצטלין.** לר"א דאמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דאותן נדרים
שנדרה לאחר הפרה חיילי דהפרה לא מעכבא צוה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חיילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאשפס**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צנזיר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חיילי וצטלין היא תפסיסותא דנהי דצטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחיילי מני מתפסם צוה דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חיילי ליכא חששא הלך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חיילי וצטלין הכי מני מתפסם מאי שנא ממאי דבעיא לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמיים קמיה והתפסם ציה בשר אחר ואמר זה כזה דאיבעיא לן אי דמעיקרא קמתפסם ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפסם ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפסם אפי' למימר דלא דמי דשמי התם דאמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפסם צוה וכו' ומיהו דמי דשמי ודאי דנזירות דקאמרה קמתפסם והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנמכות צמון
כצ"ל. ומקשו מה הכא ונהי דחיילא התפסם מאי הוה נמי דקתני דקתני דנדרה קאמא אצטיל נמי האי דליינא דמתפסם הכי
הוא כדתנן צפ' מי שאמר צפ' (מיר כ): הריני נזיר ושמע צביר ואמר ואני כוונן נזירין הותר אחרת כוונן ולעיל נמי צפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. במשנה) אמר דצטלחן זה צוה הותר הראשון הותרו כוונן ולאו קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כוונן אלא דהיתר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא
צדיקא

א תניא כווסיה דר' אמי. דאוקמה [ע"ד]. להא דר' אליעזר כשעשה זה
מאמר: **מה אשה שאין לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו.** דהיינו
ארוסה: **משנכנסה לרשותו.** היינו משקדשה והיינו ליבמה דמשנכנסה
דאלו נשואין צלשון כניסה מדכר להו תנא דתנאן (לעיל ע"ב): **עד שתכנס**
לרשותו: נגמרה לו. לענין הפרה
נדרים דמפר לאשמו: **דאב:**
אשה שיש לו חלק בה עד שלא תבא
לרשותו. דהיינו יבמה שהיה לו חלק
בה משום זיקה קודם שעשה זה
מאמר: **משנכנסה לרשותו.** דהיינו
כשעשה זה מאמר אינו דין שתגמר
לו ויהא זכאי יבם להפר נדריה
צבותפות: **כשאר דברים כן נדרים.**
משאר דברים אמה למד שאין היבם
מפר נדריה שהרי לשאר דברים אינה
ככרוסה ואפילו עשה זה מאמר
וכדמפרש לקמן אף להפרה נדרים כן
שאינה ככרוסותו ואינו מפר נדריה
אפילו צבותפות: **חנל ענין כן**
עזאי. על עממו היה דואג מפני שלא
שימש את ר"ע (ד): **מאי תניא כווסיה**
דר' אמי. דאוקמה בשעשה זה
מאמר היכא תניא כווסיה: **דקתני**
בין שעשה זה מאמר. אלמא שמעיה
ר"ע לר"א דבעשה זה מאמר מיירי:
אי נמי מירשא. דקתני משנכנסה
לרשותו נגמרה לו. האי ליבמה ללא
דוקא דהוה ליה לאתויי אשה שיש
לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו

משנכנסה לרשותו אינו דין שתגמר לו אלא ריש מילתא נקט: **מאי נשאר**
דברים כן נדרים דקתני. מאי נינהו אותן דברים דקא יליף נדרים
מינייהו: **שאיין חייבין עליה סקילה.** שאין חייבין על היבמה סקילה
ואפילו עשה זה מאמר. אלמא לא עדיף מאמר דיבמה כקדושין
דארוסה: **מסניטין נמי דיקא.** דמחויב סקילה קא מייתי ראיא:
כשם שארוסה גמורה לאשמו מפר לא לחמד ולא לשניד דאע"ג דקיי"ל
הלכה קיי"ל כר"ע דאינו מפר לא לחמד ולא לשניד דאע"ג דקיי"ל
איכא הליבמה ה"מ נקמרי דחיימי לה הך צברייתא אכל בתר דחיימי לה
חזינן דאפילו צבירא ליה אין זיקה וזיקה לפי שאין היבמה גמורה לאישה שאין חייבין עליה סקילה כנערה המאורסה
וכיון דקלקסה בן עזאי לר"ע וחניהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כווסיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא זהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אציה או בעודה ארוסה מני מפר לה דלא כל היכא לניכא ארוס מת בעל ומרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
שנדרה יבמה כמאן דליתיה דמי. וממה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי שנדרים נמי שנראו לארוס
מתרוקנה רשות לאב נ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שפירושם ז"ל משום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כלילו ליתיה אפי נשמי וליכא ארוס אלדין נמי יבם כמי דלא זכי שנדרה ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו צנדרים שנדרה צבית יבם אחי משתפקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה צבירי האשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני.** מאותה שעה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). זההיא דהאומר לאשמו: **הרי הן קיימין לא אמר כלום.** דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ה) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שצאו לכלל איסור שהם חוקים צויתר שכבד חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
צנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שצא לנלל הקם.** נדרים שחלו: **לא נא לנלל הפר.** נדרים שלא חלו: **לא נא לנלל הפר.** דאע"ג
דליכא ק"ו בעל כרחך הקינן הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חיילי וצטלין.** לר"א דאמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דאותן נדרים
שנדרה לאחר הפרה חיילי דהפרה לא מעכבא צוה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חיילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאשפס**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צנזיר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חיילי וצטלין היא תפסיסותא דנהי דצטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחיילי מני מתפסם צוה דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חיילי ליכא חששא הלך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חיילי וצטלין הכי מני מתפסם מאי שנא ממאי דבעיא לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמיים קמיה והתפסם ציה בשר אחר ואמר זה כזה דאיבעיא לן אי דמעיקרא קמתפסם ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפסם ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפסם אפי' למימר דלא דמי דשמי התם דאמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפסם צוה וכו' ומיהו דמי דשמי ודאי דנזירות דקאמרה קמתפסם והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנמכות צמון
כצ"ל. ומקשו מה הכא ונהי דחיילא התפסם מאי הוה נמי דקתני דקתני דנדרה קאמא אצטיל נמי האי דליינא דמתפסם הכי
הוא כדתנן צפ' מי שאמר צפ' (מיר כ): הריני נזיר ושמע צביר ואמר ואני כוונן נזירין הותר אחרת כוונן ולעיל נמי צפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. במשנה) אמר דצטלחן זה צוה הותר הראשון הותרו כוונן ולאו קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כוונן אלא דהיתר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא
צדיקא

מאמר היכא תניא כווסיה: **דקתני**
בין שעשה זה מאמר. אלמא שמעיה
ר"ע לר"א דבעשה זה מאמר מיירי:
אי נמי מירשא. דקתני משנכנסה
לרשותו נגמרה לו. האי ליבמה ללא
דוקא דהוה ליה לאתויי אשה שיש
לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו
משנכנסה לרשותו אינו דין שתגמר לו אלא ריש מילתא נקט: **מאי נשאר**
דברים כן נדרים דקתני. מאי נינהו אותן דברים דקא יליף נדרים
מינייהו: **שאיין חייבין עליה סקילה.** שאין חייבין על היבמה סקילה
ואפילו עשה זה מאמר. אלמא לא עדיף מאמר דיבמה כקדושין
דארוסה: **מסניטין נמי דיקא.** דמחויב סקילה קא מייתי ראיא:
כשם שארוסה גמורה לאשמו מפר לא לחמד ולא לשניד דאע"ג דקיי"ל
הלכה קיי"ל כר"ע דאינו מפר לא לחמד ולא לשניד דאע"ג דקיי"ל
איכא הליבמה ה"מ נקמרי דחיימי לה הך צברייתא אכל בתר דחיימי לה
חזינן דאפילו צבירא ליה אין זיקה וזיקה לפי שאין היבמה גמורה לאישה שאין חייבין עליה סקילה כנערה המאורסה
וכיון דקלקסה בן עזאי לר"ע וחניהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כווסיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא זהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אציה או בעודה ארוסה מני מפר לה דלא כל היכא לניכא ארוס מת בעל ומרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
שנדרה יבמה כמאן דליתיה דמי. וממה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי שנדרים נמי שנראו לארוס
מתרוקנה רשות לאב נ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שפירושם ז"ל משום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כלילו ליתיה אפי נשמי וליכא ארוס אלדין נמי יבם כמי דלא זכי שנדרה ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו צנדרים שנדרה צבית יבם אחי משתפקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה צבירי האשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני.** מאותה שעה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). זההיא דהאומר לאשמו: **הרי הן קיימין לא אמר כלום.** דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ה) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שצאו לכלל איסור שהם חוקים צויתר שכבד חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
צנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שצא לנלל הקם.** נדרים שחלו: **לא נא לנלל הפר.** נדרים שלא חלו: **לא נא לנלל הפר.** דאע"ג
דליכא ק"ו בעל כרחך הקינן הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חיילי וצטלין.** לר"א דאמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דאותן נדרים
שנדרה לאחר הפרה חיילי דהפרה לא מעכבא צוה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חיילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאשפס**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צנזיר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חיילי וצטלין היא תפסיסותא דנהי דצטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחיילי מני מתפסם צוה דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חיילי ליכא חששא הלך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חיילי וצטלין הכי מני מתפסם מאי שנא ממאי דבעיא לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמיים קמיה והתפסם ציה בשר אחר ואמר זה כזה דאיבעיא לן אי דמעיקרא קמתפסם ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפסם ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפסם אפי' למימר דלא דמי דשמי התם דאמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפסם צוה וכו' ומיהו דמי דשמי ודאי דנזירות דקאמרה קמתפסם והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנמכות צמון
כצ"ל. ומקשו מה הכא ונהי דחיילא התפסם מאי הוה נמי דקתני דקתני דנדרה קאמא אצטיל נמי האי דליינא דמתפסם הכי
הוא כדתנן צפ' מי שאמר צפ' (מיר כ): הריני נזיר ושמע צביר ואמר ואני כוונן נזירין הותר אחרת כוונן ולעיל נמי צפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. במשנה) אמר דצטלחן זה צוה הותר הראשון הותרו כוונן ולאו קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כוונן אלא דהיתר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא
צדיקא

בט א ב מיי פ"ג מהל'
נדרים הלכה ט סמנ
לאין רמב טו"ע י"ד
סמנ רל ע"פ ס"ח:

תוספות

מאי תניא כווסיה דר'
אמי. מלחיה דבר מן
הצרייתא [מייתי ראיא]
דר"א בשעשה מאמר
קאמר: דקתני ר"ע
בין שעשה בה מאמר
כו'. אלמא שמעיה לר"א
דשעשה מאמר ק"י: א"ג
מירשא. למדתי כ"י אמי,
מדקתני משנכנסה לרשותו
כו' מן משנכנסה לרשותו
אינו דין שתגמר לו,
משנכנסה לרשותו דיבמה.
והתלמוד אינו מציא כ"א
תלמוד הדבר דנגמר, ואי
נדרים [וא"י מספיק]
דיבמה קמתי, אלף פשוט
בשעשה מאמר איירי:
מאי ובשאר דבריי. דלעיל
(יבם) [בין צבירי יבמין
ובין צבירין] אחר, אלמא
לא נגמרה ליבם כשאר
אשה ע"י המאמר, כמו כן
לא יפר לה: מתני' נמי
דיקא. שרמיט' ע"כ מנעטם
[שרמיט' ע"כ מנעטם
סקילה. דקתני אין יבמה
גמורה לאשמו מדחויב
אישה (ולא) [ונם] הוכר
ארוסה שמעט שמסקילה
למד, אפי' עם אבא לא
יפר דאפי' ארוסה לא
חשיב ליה ר"ע. ומימי כיון
ללכא דארוסה צבירא וצ"ש קויה
מן התורה דלש"י נמי
התורה (ד' ו) וקתני דברים
הם: ואפי' אפאי אפי' אין
חייבי עליה סקילה, ומאי
קאמר ר"ע לר"א אי
אתה מודה שאין חייבי
עליה סקילה: מתני' הא'
לאשמו כל נדר' שתרדיו
פי' שבאו עד שבאו. פי'
מחמתה שעה (שאלת)
[שאלת] עד שאלת: הרי הן
קיימין לא אמר כלום: לפי
שאינו נזיר נדרים, אלא
שעשע נזיר צבירי לקיים,
מיהו מיהו שאלת שאלת
בקיומן, הלך ה"ל כקיום
טעמות, לטון הקומו'. מיהו
היה יכול לפי לכלל לא
אי' כלום דטעמי דר"א
למפרים משום ק"ו ולא
שיין גבי קיום, דדין
הוא דנקיים נדרים (במנ)
[כיון] שצאו לכלל איסור
אכל אותם שלא נא לא
יקיים דנדרות' הם (ואם)
[אפי'] אחר שקיים יפר.
אכל נזיר צביריטו נגמר
למנחא דקמן שאלתו את
שאל לכלל הקם צוה לכלל
הפר, ומרי' לעמוד אינם
חלים לכלל הקם, ולא את
לכו ק"ו, אלף ע"כ טעמא
משום דהוי קיום בטעות:
אם מפר נדר' שבאו
[לכלל] איסור. אפי' שאלו
כבר: לא יפר שלא באו
עדיין: את שבאו לכלל
הקם. דהיינו נדרים שאלו:
ואת שאינם באים לכלל
הקם. אותם שלא נדרה
עדיין אינו יכול להקום
לר"ה, דהוי קיום בטעות:
למפרים משום ק"ו ולא
שיין גבי קיום, דדין
הוא דנקיים נדרים (במנ)
[כיון] שצאו לכלל איסור
אכל אותם שלא נא לא
יקיים דנדרות' הם (ואם)
[אפי'] אחר שקיים יפר.
אכל נזיר צביריטו נגמר
למנחא דקמן שאלתו את
שאל לכלל הקם צוה לכלל
הפר, ומרי' לעמוד אינם
חלים לכלל הקם, ולא את
לכו ק"ו, אלף ע"כ טעמא
משום דהוי קיום בטעות:
אם מפר נדר' שבאו
[לכלל] איסור. אפי' שאלו
כבר: לא יפר שלא באו
עדיין: את שבאו לכלל
הקם. דהיינו נדרים שאלו:
ואת שאינם באים לכלל
הקם. אותם שלא נדרה
עדיין אינו יכול להקום
לר"ה, דהוי קיום בטעות: